KIZ — Yalancılar ! Beni kandırdınız. Hani resmi geçit vardı?..

Ne güzel bayraklar değil mi?

Hazırlayan : SUAVİ SUALP

ARTIK BARSAKLARIMDA NE SOLUCAN NE DE ŞERİT KALDI..

GARGAROLİN içince içime dışıma çıktı. bir bulantı üzerinize zafiyet bir baş dönmesi - bir istifra ve nihayet doktor bana :

HAMİLESİN DEMEZ Mİ!..

Gagarin katiyyen hamilelere verilmez.

İŞTE EN İDEAL ÇAY VE KAHVALTI TAKIMI

BÖYLE ŞIK VE ZARİF BİR TAKIM GÖRMEK İSTİYOR SANIZ

Yarın saat 2,30 da Tekme Spor Stadında oynanacak maça gelin. Birde bizim takımları görmeden karar vermeyin.

İdareci : Kafa Avni

BÖYLE BEŞ transatlantiğe sahip olacağınıza...

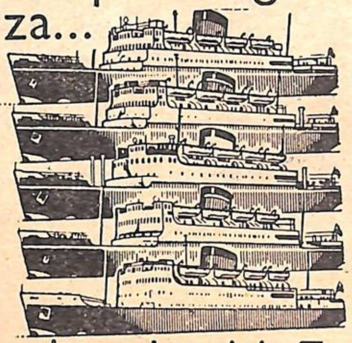

dört kişilik 7 beygirlik bir kıçtan takma motöre sahip olmak daha iyidir

(iyi değilmidir)

o sizin fikriniz bana göre iyidir.

kimseyle münakaşa edecek halim yok..

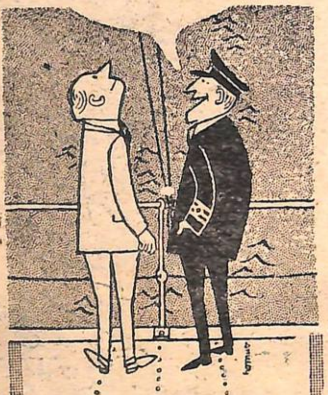

GEMINIZE ZEVKLE ASACAĞINIZ HER ÇEŞİT VE HER renkte bandralar buruşmaz direğe çektiğiniz zaman hangı miletten olduğunuz anlaşılır.

SÜLEYMAN ÖZBAYRAKER

ŞARABIN ESKİSİ, KADININ YENİSİ MAKBULDÜR DERLER

Peki ama

Bu lâfı bildiğiniz halde neden karınızı boşayıp bir yenisini almıyorsunuz?

Sen evlen evlendirme bürosu temin eder.

küçükken bize annemiz seni leylek getirmişti demişti

O HALDE

leyleklerin geldiği bu günlerde size bir kardeş gelirse hayret etmeyin

Leylek doğum evi.

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon: 27 34 40

«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT 2 ★ 17 MAYIS 1961 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 48

Hele Kendimiz...

Hâni biz durmadan bağırırdık ve bağırırız ya «Basın hürriyeti» diye. İşte bu basın hürriyetinin dışı sizi içi bizi yakar. İktidarlar - aslında normal olarak hiç karışmamaları gerekir ya - basın üzerindeki kontrollerini kanun ve çok kere diğer yollarla kâh kurarlar kâh gevşetirler. Ama asıl fikir hürriyetinin canına gazetelerin içinde, patronların, yazı işleri müdür - lerinin ve diğer meslektaşları - mızın elinde okunur. Ne yaparsak yine biz kendi kendimize yaparız. Küçük hesaplarımız endişelerimiz, zavallı inatçılıklarımız, saçma ölçülerimiz, dar görüşlerimiz ile biribirimizin kuyusunu kazar, yazısını tırpanlar, fikir hürriyeti yolunda gösterilecek her çeşit denemeyi önce biz ezeriz: Kâh bile bile, iğrenç bir bencillikle cesaretsizlikle; kâh mesleğimizin prensip gaye ve fonksiyonlarını bilmezlikle, hazmetmemişlikle.

İster inanın ister inanmayın Basının fikir hürriyetini muhafaza konusunda iktidarlarla yaptığı mücadelenin çok daha zor ve hattâ zaman zaman ümitsizi, kendi içinde olanıdır.

Başkalarını mesleğimizi ve haklarımıza karşı saygıya zor - lamanın bir yolu da her şeyden önce aramızda kendi münasebetlerimizde bu konuda ortaya koyacağımız örneklere bağlıdır. Oysa çalıştığı müessesede kanunî hakları yenen meslekdaşına destek olacağına onun ezilmesine vasıta olan, bir meslek ve fikir prensibin savunmasını yapanı yalnız bırakan bir yazıda savcının düşünemiyeceği sakıncaları öne süren yine içimizdekilerdir.

Açıkcası topluluğun A'dan Z ye kadar çeşitli müesseselerini durmadan tenkit eden bizler onları kemiren hastalık ve kötü - lüklerin tümüne eksiksiz sahip olan bir müessesenin, basının mensuplarıyız.

Emil Galip SANDALCI

«SEN KİMİN YARİSİN YAVRUM
HER YANIN OYNAK.»

KAHVALTI

Menderesin avcı hatlarında biri, savunma bâbında şunları söylemiş:

«Her sabah kahveler kah - valtı etmeden uyanarak İstanbulun imarı için çalışan Men - deres...»

Peki ama, sabah sabah zoru neymiş bu adamın... Kargala - rın kahvaltısına yetişmek için mi?

★

ÇARE

İri yarı bir adam, tiyatroda arkasındaki sırada oturan seyirciye döndü:

— Ne o? diye sordu. Sızlanıp duruyorsun. Yoksa sahneyi göremiyor musun?

— Hayır...

—Şu halde gözlerini benden ayırma, ben güldüğüm zaman sen de gülersin...

«BİR DUDAĞI YERDE!»

«BİR DUDAĞI GÖKTE!»

Fezaya BİR İKİ

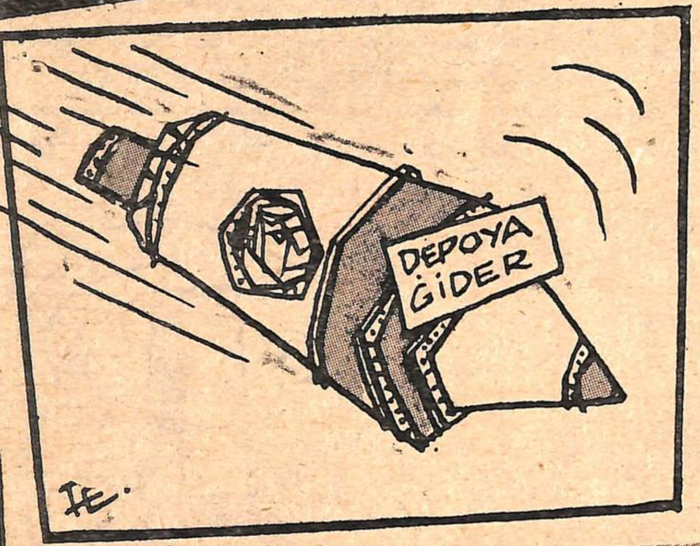

—BU SEFER İNSAN GÖNDERECEĞİZ!..

—KÖFTELERİNİ UNUTMUŞSUN KOCACIĞIM!

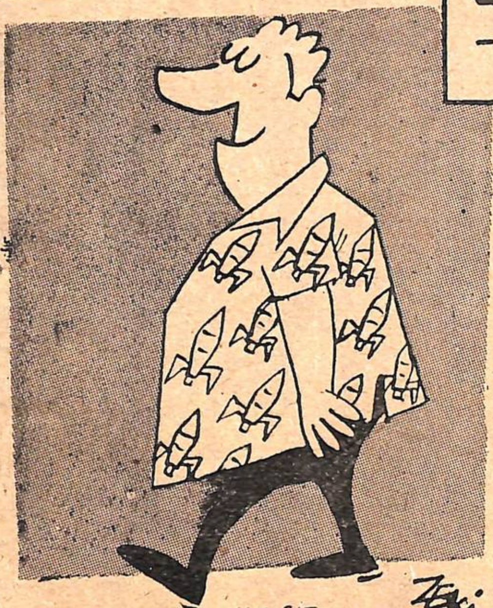

YAZISIZ

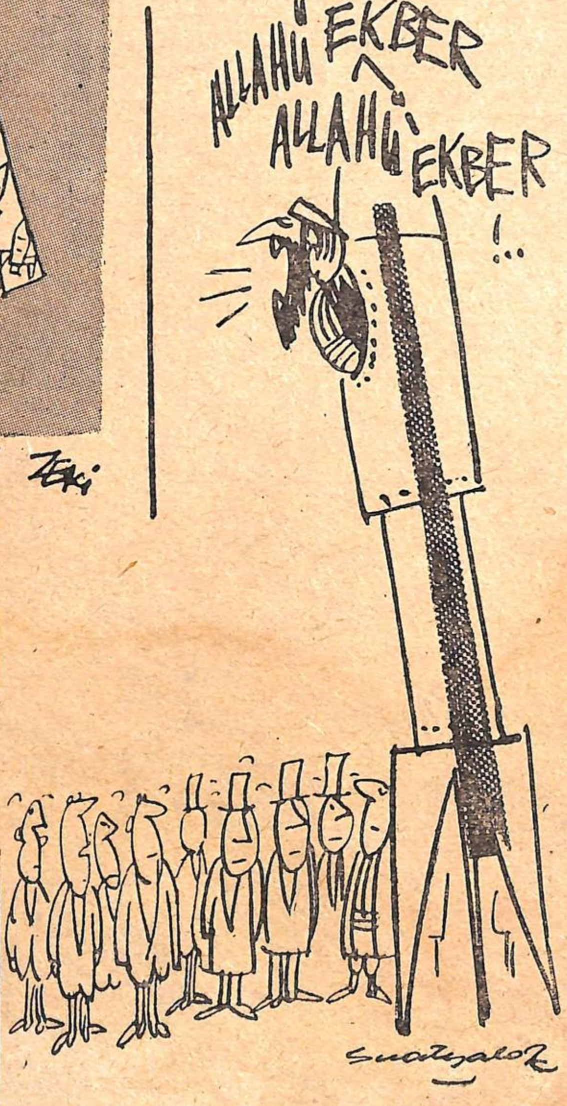

YAZISIZ

YAZISIZ

Bundan kısa bir süre önce Ruslar, onun ardından da Amerikalılar boşluğa ilk insanı fırlattılar. Bütün dünyanın gözü bu iki pilota çevrildi. Oysa bunda büyük bir haksızlık ettiler. Zira boşluğa ilk insanı gönderen bu uluslar değildi. Bu işin sanıldığından çok eski bir tarihi vardır. Alçakgönüllülüğü bir yana itip, çevremizi şöyle bir kolaçan edersek boşluğa ilk insanı atma şerefinin bize ait olduğunu görürüz.

Gayet ciddî olarak ve tarihî belgelere dayanarak söylüyoruz ki boşluğa ilk insanı biz atmışızdır. Bizim alçakgönüllüğümüz ve dış propaganda bakımından zayıf oluşumuz bu basit gerçeği dünyaya duyurmamıza engel olmuştur.

Size vereceğimiz ufak bir örnek bu gerçeğe ışık tutacaktır.

Mukayyit Abdül Efendi:

Çevresinde Mukayyit Abdül Efendi diye tanınan bu eski kâtibin günlük yaşayışı milyonlarca benzerinin aynidir. Eyüpsultan Hazretlerinde, ikinci arz ve tul daireleri arasındaki bir gecekonduda oturur. İşte bu Abdül Efendi, bu üssünden dün gece Türkiye saat ayariyle, fırlama noktasına, yani beline indirilen iki darbe ile boşluğa fırlatıldı.

Olayı hazırlıyanlar:

Abdül Efendiyi boşluğa fırlatanların alfabe sırasiyle kimlikleri şunlardır:

1) Alacaklıları,

2) Ev Sahibi,

3) Karısı,

4) Mahalle bakkalıdır.

Mukayyit Abdül Efendi devresi pazar gecesi, alacaklılarının hırhırı, ev sahibinin dırdırı, bakkalın furuncunun vırvırı, karısının da zırzırı ile için için kaynamağa başlamıştı. Perişan bir halde yatağından kalktı. Beşiktaş'taki memuriyetinin yörüngesine girebilmek için giyinmeye başladı. Bu arada karısına indirimli, bindirimli zamlar konusunda bir avutma demeci verdi. Bunun üzerine kızılca kıyamet koptu. Omurga kemiklerinin ortasına saat 3.57 de yediği iki şiddetli tekme ile üssünden boşluğa fırlatıldı.

İlk turuna otobüs beklemek suretiyle başlayan Abdül Efendi tam altı saat sonra 9.57 de Balatta turun yarısına gelebilmişti. Kereste kamyonları yolları kapattığından turunu bir türlü tamamlayamıyordu. Otobüste atmosfere girmiş gibi boşlukta sallanıyordu. Halbuki saat tam 9 da Beşiktaş'daki memuriyetinin yörüngesine girmesi gerekliydi.

Geçte olsa, Balat'ta Fener, Unkapanı, Köprü, Dolmabahçe yoluyla sat 14.45 de Beşiktaş'ta gelebilmişti. Fakat müdür daire de bulunduğu için bir türlü yörüngesine giremiyordu. Bir pun duna getirip pencereden mahrekine girmek istedi. Fakat belinin ortasına saat 15.20 de yediği bir tekme ile Eyüpsultandaki üssüne fırlatıldı. Ayni yollardan ancak saat 23.45 de üssüne dönmeyi başarabilmişti. Soyunmadan ertesi günü memuriyet mahrekine saatinde girebilmesi için karısı tarafından boşluğa fırlatıldı. Ne çareki bu sefer de yörüngesine iki saat gecikmişti. Gene bir tekme ile üssüne gönderildi. Üssünden yörüngesine itildi. Yörüngesinden üssüne...

Not :

Ne üsssüne dönebilen ne de yörüngesine girebilen Abdül Efendi sonunda Bakırköy Akıl hastahanesinde üslenmek suretiyle dünyada yaşadığını anlayabilmiştir.

M. Samim AKAY

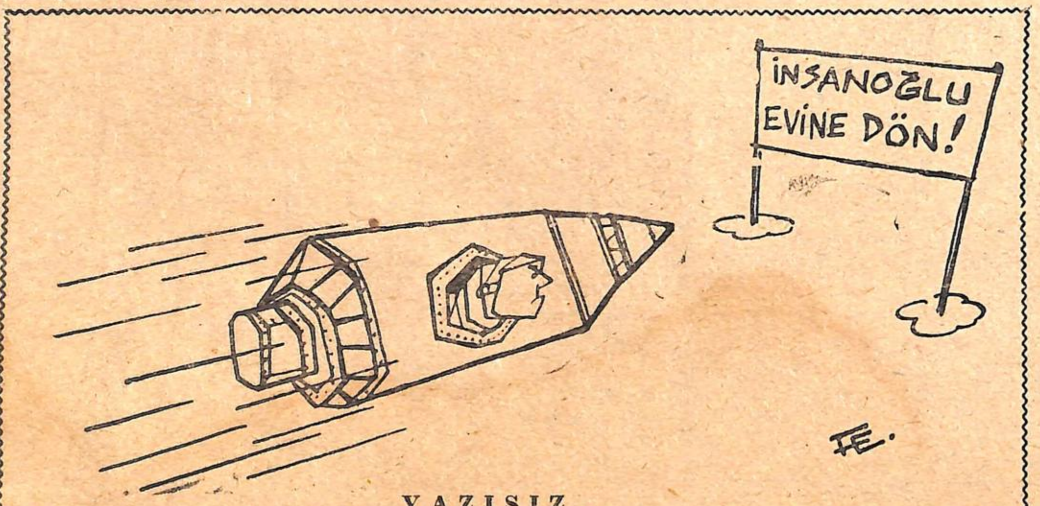

YAZISIZ

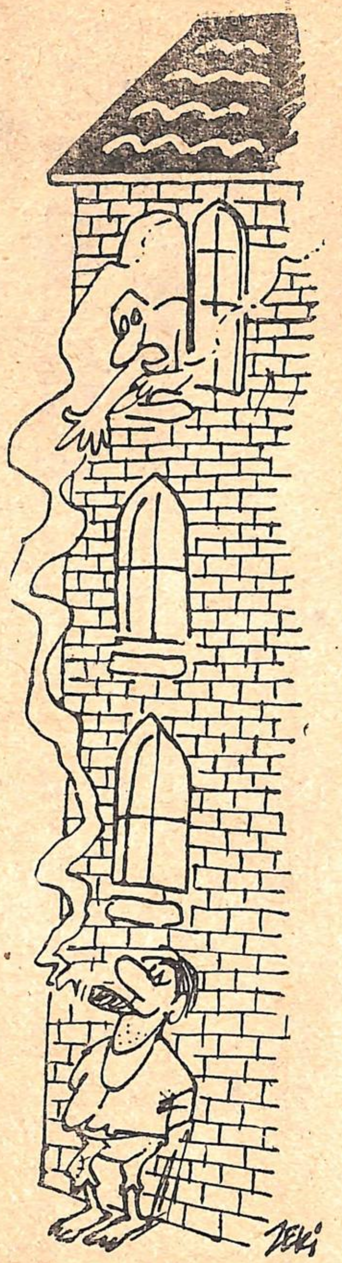

— HEY BEN SANA ORADA İÇ DİYE VERMEDİM O PUROYU...

*

DAHA NE

İzmirde bir adam pazar yerinde meyve fiatlarını sorarken düşüp ölmüş...

İzmirli meslekdaşlar bunu gazetelerine önemli bir haber gibi bildirdiler. Oysa işin hiç de olağan üstü bir yönü yok...

Yani pazar yerine çıkan bu dar gelirlinin yaşamasını mı bekliyorduk?..

TRAFİK TEVFİGİN MACERALARI :

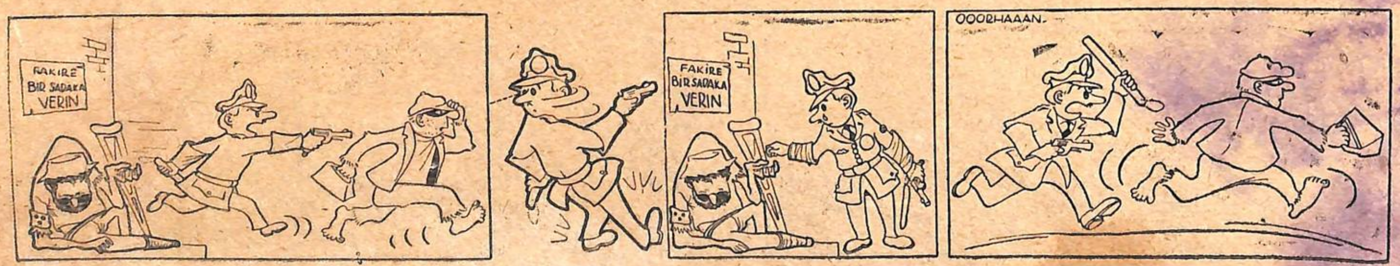

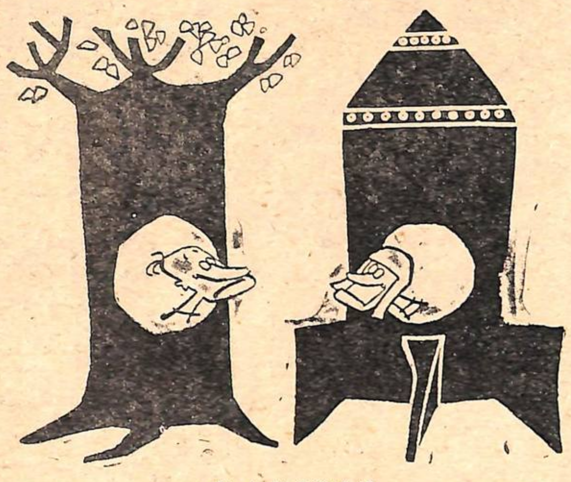

YAZISIZ

SAFRA

Bir gemi çok şiddetli bir fırtınaya tutulmuş. Kaptan geminin batmasına mâni olmak için ambardaki bütün malları denize attırdıktan sonra yolculara da ağır çeken bütün fazlalıklarını denize atmalarını emretmiş.

Bu emri öğrenen yolculardan biri yanındaki şişman karısını yakaladığı gibi denize atmış.

— Aman, ne yaptın? demişler.

— Benim ondan, başka bir ağır çeken fazlalığım yok, demiş.

YİĞİTLİK

İtalyada, kahvede, iri yarı, güçlü kuvvetli iki delikanlı siyaset bahsinde ayni kanaatte değildiler. Münakaşa, alay, hakaret,, küfür, tehdit... derken ayağa fırladılar. Ağızlarına geleni söylüyorlardı birbirine. Aralarındaki birkaç metrelik mesafe de yavaş yavaş azalıyordu. 80 santimetre, 60, 50, 20; işte göğüs göğüse geldiler. Birbirine yapıştılar. Birlikte ellerini kaldırdılar. Yumruklarını sıktılar. Gözlerini kapadılar. Tam o sırada daha sinirli görüneni haykırdı:

— Ulan, dinine yandığım, bizi ayıracak bir Allahın kulu yok mu içinizde be!

Şarkılardan Bir Demet

Körfezdeki durgun suya bak göreceksin.
Geçen akşam düşürdüğün dolma kalem duruyor yerli yerinde.

Sormadın halimi hiç kalbimim esrarı nedir?
Çekerim aşkını beygir gibi ben kaç senedir.

★

Halei cangâhı canan duymuyor,
Neyleyim, konsol kapıdan sığmıyor.

★

Gece sahilden açıp sandalı enginlere biz,
Bir şişe Marmarayı iyi edelim ikimiz.

★

Gel göklere yükselelim gel de seninle,
Çık telsizin üstüne hava raporunu dinle.

★

Andıkça geçen günleri hasretle derinden.
Kuyuya biri düştü galiba biri bağırıyor derinden.

★

Sana da yaptırayım Naciyem aman fildişi tarak,
Yalnız sen önce masanın üstüne bir elli kâğıt bırak.

★

Dün kahkahalar yükseliyorken evinizden,
Biz arkadaşlarla dönüyordu kerizden.

★

Sevdim seni güzelim, goncayı tersin,
Bugün bozuk para yok, Allah versin.

★

Yine bu yıl ada sensiz içimde hiç sinmedi,
Üç gündür yağan yoğmur bir türlü dinmedi.

★

Yok başka yerin lutfu ne yazdan, ne de kıştan,
Bir tatlı kavun almaya geldik Kalamıştan.

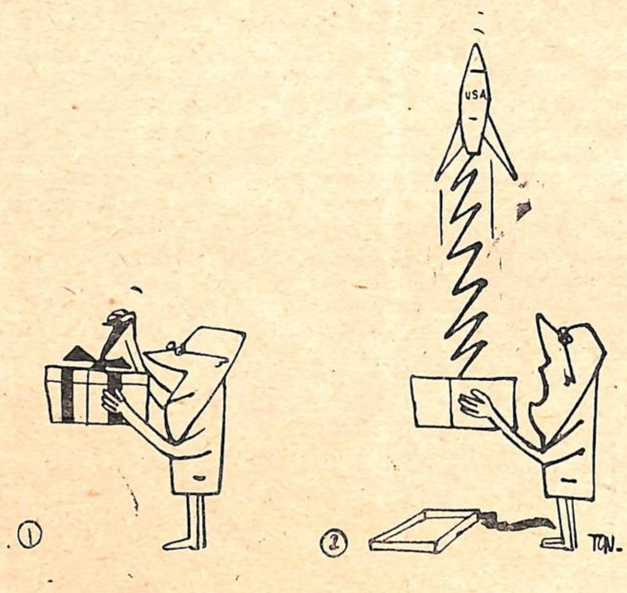

YAZISIZ

ANLIYANA

Köy rahibi, kiliseye ayak basmıyan, daima içki içip, kızların peşinde koşan genci çevirdi:

— Evlâd, dedi. Tanrının evine gelip, orada hizmet etmez misin?..

Delikanlı cevap verdi:

— Sağ olun ama, ben işsiz değilim ki. Madam Janet'in bahçesinde çalışıyorum zaten...

ZARARI YOKMUŞ

Sinema yıldızının nikâha dâvet ettiği bir dostu telefonu açtı:

— Özür dilerim, fakat çok önemli bir işim var. Nikâhına gelemiyeceğim, dedi. İsmi gazetelerin dedikodu sütunlarından eksik olmıyan güzel yıldız:

— Aldırma canım, diye karşılık verdi. Bundan sonrakine gelirsin...

YAZISIZ

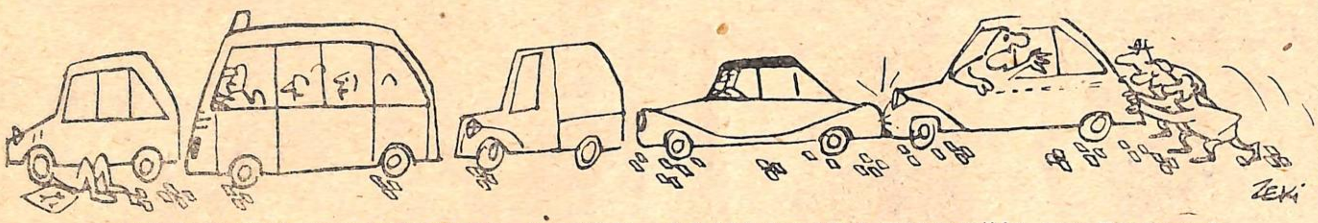

— HEY NE YAPIYORSUNUZ? BOZUK OLAN ARABA BU DEĞİL EN ÖNDEKİ...

Terbiyemizi bozmıyalım

YEMEK NASIL YENİR?

Eskiler (iki su bir ekmek yerini tutar) demişler. Bu gerçekten herhalde çok önemli bir lâf olacak. Çünkü hayatımızın onaltıda biri sofrada geçer. Onun için sofraya oturup sade yemek yemek değil, onun terbiye ve âdâbını da bilmek iyidir. Çoğumuz masada oturup doğru dürüst kayıntı etmesini bilmeyiz. Hattâ ekserimiz çatal kaşığı sadece adam öldürmek veya ilâç içmek için kullanır. Ben ilk defa tirbişon gören bir adamın koca bir lokantayı birbirine geçirdiğini gayet iyi hatırlarım. Bizde hâlâ bir sağan içine on kişinin niyet çeker gibi daldığı sofralar vardır. Sonra o yemeğin geri kalan suyunu içlerinden biri kemâli ciddiyetle hötöröfler. Hattâ daha hızlı açlardan biri kopardığı altı aylık çocuk kafası büyüklüğündeki bir lokma ile sağanın kalayını çıkarmak için son bir çabada bulunur. Böyle yemeklerden sonra o ailenin birer porsiyon bi karbonat dö sut almasına hayret etmemek lâzımdır. O halde adam gibi yemek nasıl yememiz lâzım - dır?.. İşte bu sorunuzu onbeş kaide ile cevaplandırıyorum. Bu kaideleri iyice ezberlerseniz, hiçbir sofrada hem mahcup olmaz hem de aç kalmazsınız.

1 — Sofraya oturmadan evvel burnunuzu iyice silin ve size (sofraya buyrun) denmeden koşup en kıyak yere otu - run.

2 — Eğer yanınıza bir bayan tesadüf etmişse, ona (siz hiç böyle sofrada yemek yediniz mi? Amma zengin sofra değil mi?) gibi nazik ve müşfik kelimeler sarfedin.

3 — Servis sırası size gelince, ayağa kalkıp servis yapana teşekkür edin ve kulağına hafif sesle size yemek koyar - ken iltimas geçmesini fısıldayıp, cebine çaktırmadan bir tek -lik atın.

4 — Yemeğe başlarken çatalı sağ, bıçağı sol elinize alıp, herkesin yemeğe başlamasını kollayın. Herkes yemeğe başlayınca çatalı ve bıçağı bıra - kıp kaşığı alın, çünkü çorba kaşıkla içilir.

5 — İkinci yemeğe başlayınca unutmamak için peçetenize kalemle iki yazın.

6 — Ekmeğiniz bittiyse en karşınızda oturana (az ekmek ver) diye seslenin. Bu katiyyen ayıp değildir. Ev sahibi ekmeği çok alsaydı.

7 — Sofrada tanımadığınız yemek karşınıza gelirse kat'i olarak yemeyin. Çünkü zehirlenebilirsiniz.

8 — Yanınızda daima bir sefertası bulundurun. Zira yiye - mediğiniz yemekleri ona koyup kedinize götürürsünüz.

9 — Yemek sırasında dışarı çıkmak ihtiyacını duyarsanız, sakın kimseye belli etmeyin... Yalnız ev sahibinin işleteceği bir sesle (çok sıkıştım helâ ner de?) diye sorun.

10 — Yemek sırasında enteresan konular anlatın «meselâ bir beyin ameliyatı» gibi.

11 — Yemeğinizi bitirince peçeteyle ağzınızı silin ve saçınızı tarayın.

12 — Artık sofradan kalkın. Ev sahibine ve oradakilerin rahatça duyabileceği bir sesle «yemekleri çok beğendim, gerçekten usta aşçınız var... Senin gibi hıyarlar olursa biz daha çok beleş yemek yeriz» diye bir de espri yapın.

13 — Bu lâflardan sonra ora da durmanız tehlikelidir. Hemen şapkanızı alıp kırın.

14 — İyice doymadınızsa bir köfteciye gidip karnınızı doyurun.

15 — Bir daha da böyle yerlerde yemek yemeğe kalkma - yın. Sizin lâhmacun neyinize yetmiyor?..

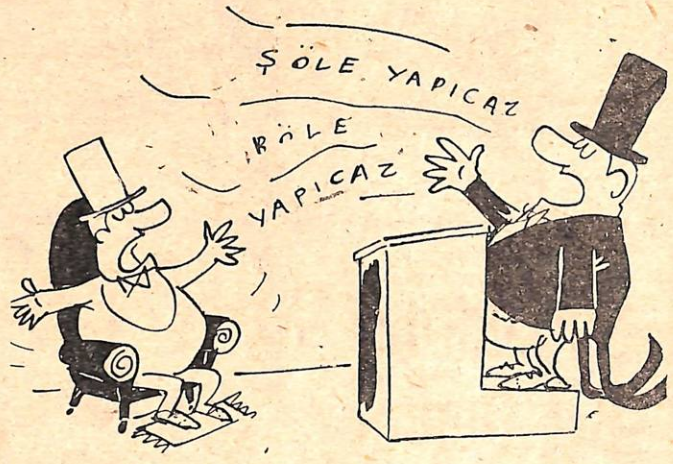

Siyasi partiler seçim için hazırlanmağa başladı. (Gazeteler)

— OLMUYOR, OLMUYOR... DAHA CANLI DAHA CANLI!...

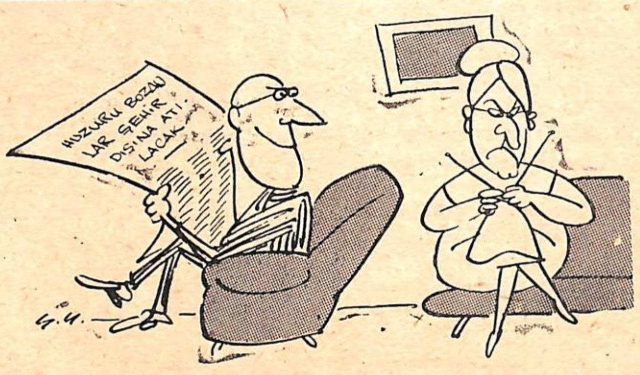

YAZISIZ

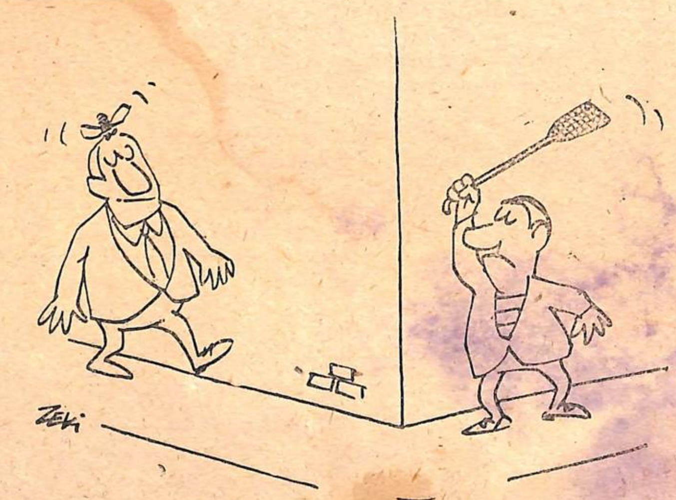

YAZISIZ

ÇIKIYOR!..

Rıfat Ilgaz

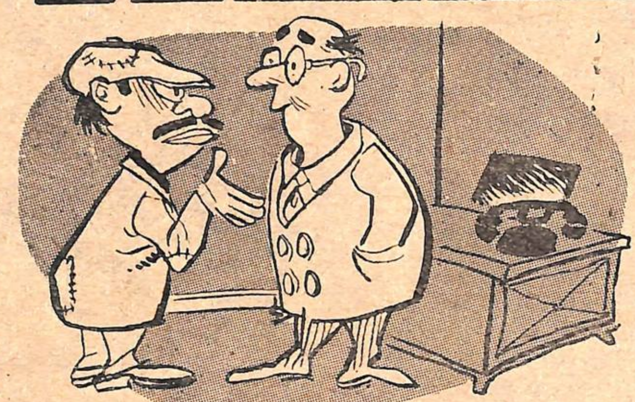

Meserret kahvesinde bir masa kiralamış, kâğıtlarımı, kalemlerimi yerleştirmiştim. Şöyle, keyfimce bir güldüm dergisi çıkaracaktım. Param, pulum yoktu ama, Babıâlide kredim vardı. Bayi yeteri kadar para verecekti. Bir arkadaş:

«Yanaşma bu işe! Bir hafta geçmeden dergiyi bayi çıkarmağa başlar. Yazıların konusunu bile o vermeğe başlar, vaz geç!» diye akıl vermeğe çalıştı. Başka biri:

«Boyuna iade sürer sana! Kurtaramazsın yakanı. Onun çıkarına çalışırsın. Vaz geç!» diye diretti.

Ben tirajı arttırıp yüksek satış hesapları yaparken masamın karşısında bir Niğdeli dikildi. Bu, duruşu, davranışı, bakışıyla patron adayı, su katılmamış bir Niğdeliydi. Gazetelerden topladığı iadelerin işe yaramıyanlarını kesekâğıtçılara, işe yarayanlarını da gene satana süren işbilir bir yük işçisi... Önce iadeden başlayıp sonra İzmitten top top, bobin bobin tahsis kâğıtları çekmeyi kuran, yavuz bir iş adamı... Yılışarak sokuldu masama:

«Hayırlı olsun!» dedi.

Neyin hayırlı olacağını anlayamamıştım. Açıkladı:

«Gazete çıkarıyormuşsun da..»

«Henüz bir karar vermiş değilim!»

«Bey, ne saklarsın bizden. Kâğıdı bizim Osmandan alacakmışsın... Osman iyi adamdır. Biz de bu işten bi ekmek yiyelim. İadeleri de bana verin!»

«Ne? İadeleri mi?»

«Bize de beş on kuruşun nasip olsun. Memleket dedik geldik!»

Bütün iadecileri tanırdım eskiden. Benim tanıdıklarım o işleri çoktan aşmış, kâğıdın toptancılığına atlamışlardı. Acı acı güldüm:

«Daha ayıyı vurmadım, nasıl derisini satarım.» dedim, «Hele dur bakalım!»

Masama iki arkadaşın çöktüğünü görünce, «Ben gene gelirim, sen hep burdasın değil mi» deyip aldı voltasını. Masama oturanlardan biri:

«Gazete çıkarıyormuşsun, duyduk...» dedi, «Hayırlı olsun!»

Öbür arkadaş:

«İyi, hoş ama...» dedi, «Ne yazacaksın gazetene. Karaborsa almış yürümüş, haberin var mı? İstifçilik nedir biliyor musun?»

«Ne demek istifçilik!» dedim.

«İstifçiliği bilmezsin de gazete çıkarırsın ha! Sen neden fırınların ekmeği, birbirini tutmaz bilir misin?»

«Nerden bileyim!»

«Limon'un tanesi, bir kâğıda nasıl yükselir, bir kilo kabak beş kâğıda nasıl satılır... Balıklar niçin denize dökülür... Vita yağı neden Urfada çok satılır...»

«Bilmem... Hiçbirini bilmem!»

«Bilmezsin de nasıl gazete çıkarırsın! Bunları bilmeden gazete çıkarmağa çalkışırsan ilk gün den idareciler çalar kapını!»

Kara kara düşünmeğe başlamıştım:

«Haklısınız!» dedim.

Piyasanın içyüzünü iyi bilen Necdet:

«Değirmencilik yaptın mı hiç?» diye sordu.

«Ne dedin, değirmencilik mi? Nerden geldi aklına! Sen yaptın mı?»

«Ben de yapmadım da... Yaparsan iyi olur, diye düşündüm! Haliçte bir arkadaşın değirmeni var!»

«Yeldeğirmeni mi?»

«Bırak alayı... Değirmen işte!»

«Su değirmeni mi yoksa?»

«Canım, değirmen yalnız havayla suyla mı çalışır? Mazotla çalışmaz mı? Dört katlı koskocaman bir fabrika bu! Seni oraya sokayım!»

Babıâliyi de, Niğdelileri de, gül dürü dergilerini de bir yana bırakıp Haliçteki değirmene puvantör olarak girdim. Ofisten gelen buğday çuvallarını, değirmenden çıkan un çuvallarını sayıyordum. Çıkan girenden her zaman fazlaydı. Bu işin nedenini tam bir ayda çözümledim. Bir fırından çıkan beyaz ekmekle, öbür fırından esmer ekmeğin nedenleri de böylece ortaya çıkmış oluyordu.

Birgün kapının önünde on tonluk bir kamyon durdu. Ben içinden buğday çuvallarının çıkmasını beklerken kalın kalın putreller göründü.

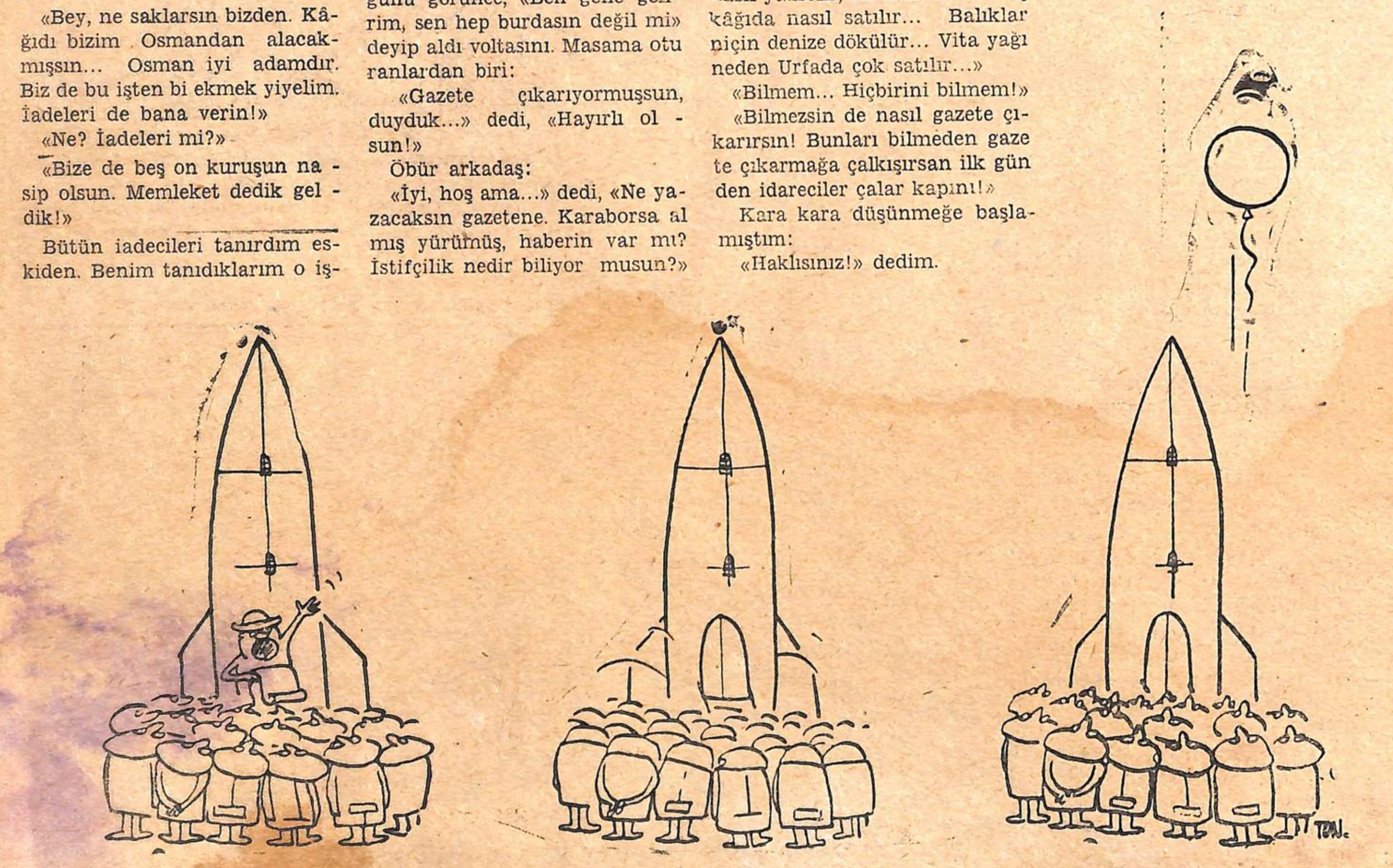

YAZISIZ

Sarıldım telefona. Patron:

«Telâşlanma!» dedi, «Her zaman ofis buğdayı olmaz ya. Al içeri! Bizim değirmen demiri bile öğütür evvel Allah!»

İki gün sonra üçüncü kata limon sandıkları aldı... Bir hafta sonra susam çuvalları... Mazı... Palamut... Pamuk... Zırnık...

Bir ay sonra o kadar çok pamuk geldi ki dağ taş pamuk oldu. Bizim değirmen artık stop etmişti. Birgün kıyıya Stelyalar yanaştı. Balya balya deri boşalttı. Dördüncü kattaki pamukları indirdik, yerine derileri istif ettik.

Bizim suyu çekilmiş değirmenden ilk çıkan mal bu pamuklardı. Son balyasına kadar Almanyaya gönderdik, barut yapsınlar diye.

Bizim değirmen yükünü almıştı artık. Kapıdan içeri ne girerse, beş on gün sonra gazetelerde fiyatlarının yükseldiğini görüyordum. Limon sandıkları mı girdi.. Gazeteleri okumaya, bile lüzum yok. Limon bir liradır. Zırnık mı girdi, piyasada ara da bul! Ateş pahasına!

Giren mallarla birlikte Halicin fareleri de doldu değirmene. Buğday girdiği günlerde fareler kedilerden tiril tiril titrerdi. Mazılar, palamutlar, deriler, yağlar, pastırmalar, sucuklar gireli iş değişti.

Bir gün acı acı telefon çaldı. Bir heyetin «Antrepo» yu teftiş edeceği bildiriliyordu. Bizim değirmenin adı değişmiş, artık genel mağaza, antrepo olmuştu.

Heyetin başında kaymakam vardı. Eziyet olsun diye ilk önce dördüncü kattan başladım işe Deri balyalarının istiflendiği kattan... Pastırma, sucuk sandıkları da bu kattaydı. Kapıyı açıp da elektriği çevirince kaymakam kapının önünde dikilip kalmıştı:

«Nedir bu rezaleeet!» diye bağırdı.

«Ne rezaleti efendim...» dedim. Bence her şey normaldi.

Balyaların arasında dolaşan yaratıkları gösteriyordu.

«Nedir bunlar?»

Bunlar mı beyefendi. Kediler... Fareler...»

«Ne biçim kedi bunlar...»

Tüyleri yoluk yoluktu. İki gözü birden sağlam olan tek bir kedi yoktu. Ama besili olmasına besiliydiler. Fareler de öyle... karınları tıklım tıklım dolu olduğu için, yerlerinden kımıldayacak halleri kalmamıştı.

Kaymakam bu duruma bir türlü akıl erdiremiyordu:

«Yahu!» diye bağırdı, «Ne miskin kedi bunlar! Farelere yan bile bakmıyorlar!»

Dayanamadım:

«Yani beyefendi» dedim, yan bakmaları şart mı?»

«Ne demek şart mı...»

«Beyefendi...» dedim, «Burası değirmenken canla başla farelerle savaştılar. O zaman döktükleri kanın ücretini bekliyorlardı patronlardan. Burası değirmenlikten çıkıp da yağ, deri, pastırma sucuk, deposu haline gelince ilk günlerde alışkanlıkla bir süre savaştılar. Gözden kulaktan, kuyruktan oldular. Baktılar ki...»

«Sus!» diye bağırdı, «Tehlikeli düşünceler bunlar!»

Burnundan soluyarak yüzüme bakıyordu:

«Olmaz böyle şey! Kedi kedidir... Fare de fare!...»

Daha fazla duramadı. Kediler le fareler yan yana, balyaların arasından bize bakıyorlardı. Aynı anlam vardı her iki cinsin de gözlerinde; insan korkusu...

Rıfat ILGAZ

Belediye bütün menba sularını kontrol edecek. *(Gazeteler)*

— İNŞALLAH BU SULARI DA KONTROL EDER...

NEREDEN BİLSİN

Aisopos sokakta yürürken bir gün şehrin valisi ile karşılaştı. Vali kendisine nereye gittiğini sordu. Filozof:

— Bilmiyorum, cevabını verdi.

— Bu adam, nereye gittiğini bilmiyor, demek ki serserilik ediyor. Yakalayıp hapse atın.

Aisopos:

— Gördünüz mü efendim, dedi, hapse gideceğimi nereden bilirdim.

KONFERANS

Tecrübeli konferansçı ilk konferansını vereceği için heyecanlı olan genç arkadaşına tavsiyelerde bulunuyordu:

— Konferansını bitirince dinleyicileri nazikâne selâmla ve ayaklarının ucuna basarak dışarı çık.

— Niye ayaklarımın ucuna basayım?

— Kimseyi uyandırmamak için.

BIRAKILIR MI?

Kadın arkadaşına yana yıkıla anlatıyordu:

— Sorma kardeş, dün kocamı hizmetçiyi öperken yakalamıyayım mı?

— Deme, ee, sonra?

— Sonra ne olacak. Kendime bir güzel kürk aldırdım.

— Tabii hizmetçiyi de kapı dışarı ettin.

— Ne münasebet. Dur bakalım daha bir kostüme, bir altın saate, bir tektaş yüzüğe ihtiyacım var.

YÜKSEK ŞEY

Evde kızlarının modaya dair konuşmalarına kulak misafiri olan babaları nihayet dayanamadı:

— Yahu, dedi, bir saattir iskarpin, elbise, iskarpin, elbise, der durursunuz. Siz hiç yüksek şeylerden bahsetmesini bilmez misiniz?

Kızların büyüğü cevap verdi:

—Şimdi şapkaya sıra geliyordu, babacığım.

— ŞU İSTANBUL MANZARASI DA HİÇ BİR YERDE YOK.

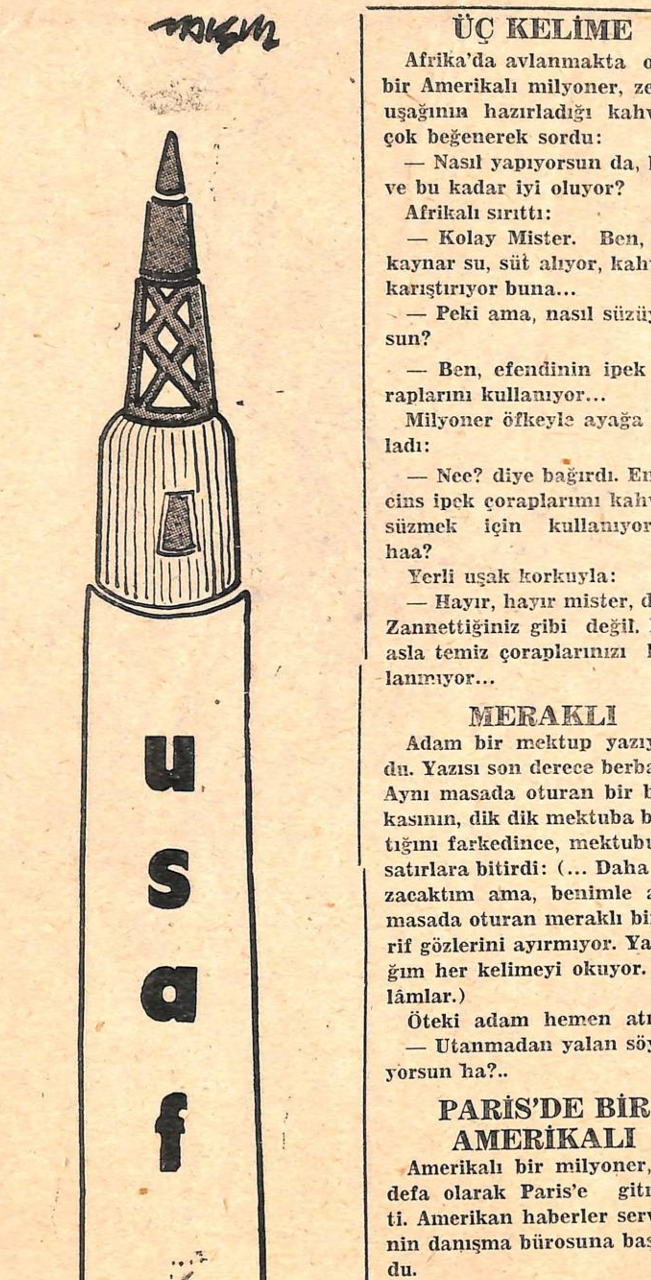

— MARŞ BASMIYOR ABİ, GEL ŞUNU BIRAZ İTELİM...

ÜÇ KELİME

Afrika'da avlanmakta olan bir Amerikalı milyoner, zenci uşağının hazırladığı kahveyi çok beğenerek sordu:

— Nasıl yapıyorsun da, kahve bu kadar iyi oluyor?

Afrikalı sırıttı:

— Kolay Mister. Ben, çok kaynar su, süt alıyor, kahveyi karıştırıyor buna...

— Peki ama, nasıl süzüyorsun?

— Ben, efendinin ipek çoraplarını kullanıyor...

Milyoner öfkeyle ayağa fırladı:

— Nee? diye bağırdı. En iyi cins ipek çoraplarımı kahveyi süzmek için kullanıyorsun haa?

Yerli uşak korkuyla:

— Hayır, hayır mister, dedi. Zannettiğiniz gibi değil. Ben asla temiz çoraplarınızı kullanmıyor...

MERAKLI

Adam bir mektup yazıyordu. Yazısı son derece berbattı. Aynı masada oturan bir başkasının, dik dik mektuba baktığını farkedince, mektubu şu satırlara bitirdi: (... Daha yazacaktım ama, benimle aynı masada oturan meraklı bir herif gözlerini ayırmıyor. Yazdığım her kelimeyi okuyor. Selâmlar.)

Öteki adam hemen atıldı:

— Utanmadan yalan söylüyorsun ha?..

PARİS'DE BİR AMERİKALI

Amerikalı bir milyoner, ilk defa olarak Paris'e gitmişti. Amerikan haberler servisinin danışma bürosuna başvurdu.

— Şöyle anlaşabileceğim gibi hemşerilerimi nerede bulabilirim? diye sordu.

Danışma bürosundaki memur kız, ona baktı ve:

— Foli Berjer'in sahneye en yakın ön sırasında, cevabını verdi.

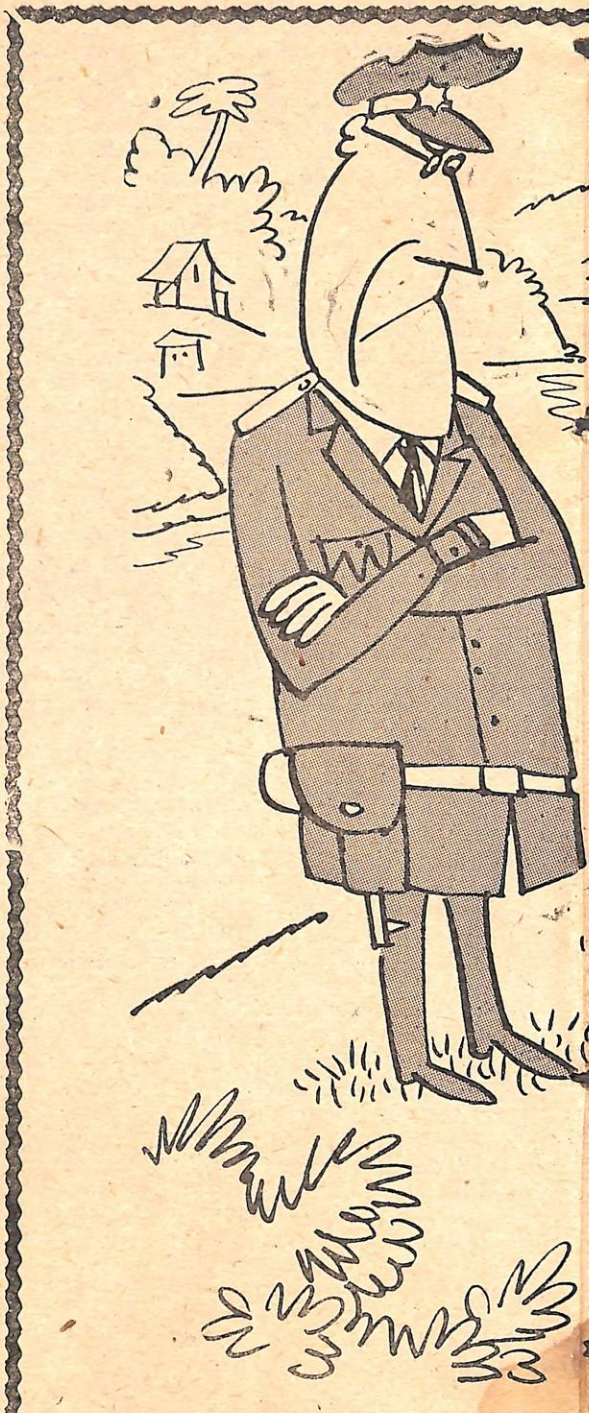

— VALLAHİ KÖTÜ BİR VAZİYETİM

İŞİN DOĞRUSU

Bir turist rehberi, fazla bahşiş alabileceğini ümit etmediği İskoçyalı turistlere «Grand Canyon» isimli derin ve dik boğaz hakkında bilgi veriyordu. İskoçyalıları hasisliklerinden dolayı utandırmak için şöyle konuştu.

— Vaktiyle bir İskoçyalı burada bir metelik düşürmüş ve onu bulmak için toprağı kazmış. İşte bu boğazın meydana gelişinin hikâyesi...

İŞİN SIRRI

Afrikanın vahşi bir köşesinde çalışan bir telgraf memuru, işinden bıkmış, tarif edilmez bir tembelliğe kapılmıştı.

Bir gün, merkeze şöyle telgraf çekmek babayiğitliğ gösterdi:

«Beni buradan alın, d fazla kalamıyacağım. F aslanlar ve kurtlarla kuşat mış durumdayım.)

Cevap olarak şu telgrafı dı: «O bölgede kurtlar yo tur.»

Bıkkın, bezgin, tembel tel ci, hemen makinenin başı geçti.

«Kurtları iptal edin» di bir mesaj verdi.

HASİSLİK

İskoçyalıların hasisliği me hurdur ya, fıkracıların eli den bir türlü kurtulamazl İşte bir fıkra daha:

...YOKTU ABİ, MATMAZELE TURİSTİK YERLERİMİZİ GÖSTERİYORDUM!...

Üç İskoçyalı kiliseye giderler. Vaiz veren papaz sonunda:

— Savaşta ölenlerin ailelerine dağıtılmak üzere hepiniz gücünüzün yettiği kadar yardımda bulunursunuz umarım. dedi. İki papaz yardımcısı, ellerinde tepsilerle iki koldan iane toplamaya başladılar:

Sıranın kendilerine gelmekte olduğunu gören İskoçyalılar hemen kafa kafaya verip fiskos ettiler. Hemen arkasından içlerinden biri bayılıp yere serildi. Öteki ikisi de bayılan arkadaşlarını telâşla başından ve ayaklarından yakaladıkları gibi son sürat dışarı fırladılar.

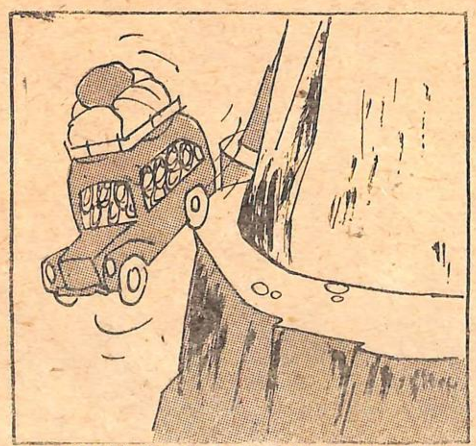

Trafik Emniyet Günü kutlanırken kazalar oldu. *(Gazeteler)*

BÖYLE KUTLANMAZ **BÖYLE KUTLANIR**

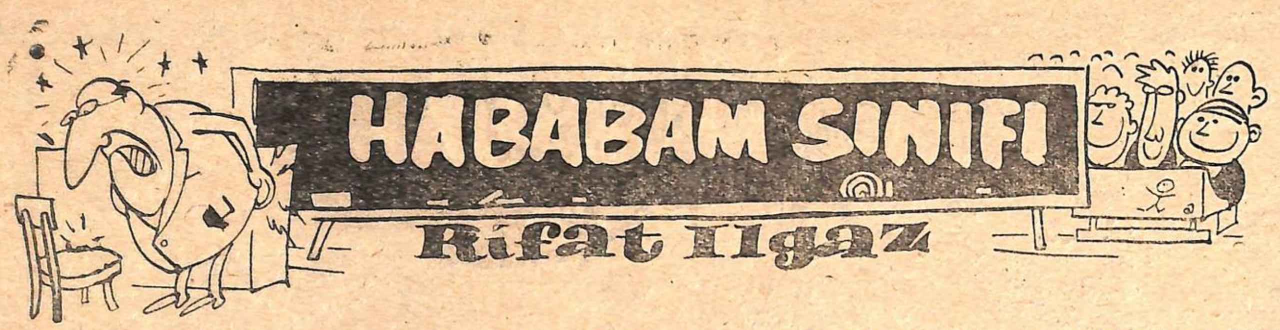

HABABAM SINIFI

Rifat Ilgaz

Atışa gidiyorduk. Çolak Hamdi şimdiden atmağa başlamıştı bile:

«Gez, göz, arpacık çattt! Gravvv! On iki!..»

Bu on iki de neydi? Kimsenin bildiği yoktu. Hamdi de bunları geldiği Adana Lisesinde öğrenmiş olacaktı. Çolak Hamdi boyuna sallıyordu:

«Adana'da askerlik hocası atışa götürmüştü bizi... Aldım tüfeği elime. Diktim gözümü hedef tahtasına. Şu gezdir, şu gözdür, şu arpacaktır dedim, kestim soluğumu... Bir dokundum tetiğe. Gravvv! İkinciyi salladım Gravvv!.. Arkadan üçüncü!.. Hedefin dibinde yatanlar fırladılar yattıkları yerden. İşaretçilerden biri kaldırdı flamayı: 12! Ararlar, ararlar ikinciyle, üçüncü yok! Birinci atışta 12 den nallayan, ikinci, üçüncü atışta havaya sallamaz ya! Arayıp da kurşun deliğini bulamayan hödükler, «Karavana!» diye bağırınca dayanamadım. «Yalan!» diye atıldım. Hedefe gidip bir de baktık ki... İkinci, üçüncü kurşunlar aynı delikten geçmemişler mi?»

Böyle zamanlarda bütün sınıf hep birden bağırırdık:

«At Martini Debreli Hamdi, dağlar inlesinler!»

Çolak Hamdi inandırmak için yırtınıyordu. Tulum Hayri, dayanamadı:

«Ulan!» dedi, «Ne yırtınıp duruyorsun. Halep ordaysa, arşın burda. Göster hünerini de bugün herkes inansın!»

Trenden inmiş, istasyonun arkasında çift sıra olmuştuk. Bizim askerlik hocasını bekliyecektik. Tulum ip tutmaca bizi dizdi. Yabancılara açık vermemek için çakı gibi birer asker oluvermiştik. Çok geçmeden bir teğmen belirdi karşıdan. Baktık bize doğru geliyor. Biz en azdan bir yüzbaşı bekliyorduk. Tulum Hayri tatsız bir komut verdi:

«Hazır ol! Dikkat sağa bak!»

Bütün gelip geçenler o yandaydı zaten... Teğmen, Hababam sınıfına biraz daha sokulunca:

«Merhaba!» diye bağırdı. Karşılığını verdik hemen:

«Merhaba!»

Başı bizden tarafta bir uçtan bir uca yürüdü. üst başa gelince:

«Adın...» diye başladı. Elini arkasına attı. En alt baştaki Güdük Necmiye kadar bir daha yürüdü. Gitti, geldi... Bir daha yürüdü. Gitti, geldi... Bir daha gitti... Bir daha geldi:

«Osman!...» dedi. Bir iki volta daha... Körüklü çizmeleri, her adımda gıcır gıcır ötüyordu:

«Soy ismin...»

Üç gidiş... Üç gelişten sonra:

«Koç!» diye gürledi. Hani başka bir soyadı deseydi kimse yakıştıramıyacaktı. Domdom Ali yavaştan:

«Koç ha!» dedi, «Maşşallah!» Elleri arkasındaydı Teğmenin altı volta daha vurduktan sonra:

«Sağa dön!» diye bir komut verdi, geçtik yürüyüşe.

Atış yeri çok uzakta değildi. Hemen evlerin bittiği yerde başlıyordu. Bizi bir binbaşı karşıladı. Bizim Koç, binbaşıyı görünce kuzuya dönmüştü. Binbaşı savaşa girecekmiş gibi tam teçhizat hazırdı. Manevra kayışında bir tabanca, omuz kayışının arasında da bir gazete vardı:

«Çocuklar!» diye başladı söze, «Sınıfta boyuna attık tuttuk! Şu piyade tüfeğine yapışmadan askerlik olmaz! Tüfeği sıkıca kavrayıp dayamalı köprücük kemiğine. Nefesi kesip dokunmalı tetiğe. Tüfeğin sesine alışmalı da ha şimdiden. Gerisi boş lâf! Mangal kadar yüreği olan erkek var mı içinizde!..»

Bir duraklama oldu. Kalem Şakir, İnek Şabanı itti arkasından:

«Var efendim!»

Şaban o hızla Binbaşının yanını bulmuştu:

«Sen misin!» dedi, «göbeğinden işeyen!»

Şaban, geri dönüp boşalan yerine bir baktı:

«Ha! Sen misin o kabadayı?»

Bel bel Binbaşının yüzüne bakıyordu. Verecek bir cevap bulamamıştı.

«Aferin!» dedi, «yaşa sen! Adın ne? Cesaretine on numara! Ne yazık ki gözlüğün var. Ancak levazımda çalışabileceksin ilerde. Başka?»

Tulum hazırlanıyordu ki Kalem Şakir:

«Sen dur!» dedi, «Hamdi çıksın! Atıp duruyordu namussuz Çolak!»

Hamdi, yoldaki o palavracı kabadayı Hamdi değildi. Kalem Şakir:

«Çıksana! Ne duruyorsun!» diye payladı. Çolak, demirden korkup demirci dükkânının önünden geçemiyeceklerden değildi. Bütün sınıftan saklayabildiği bir sakatlığı vardı: Sağ gözü ancak ışığın sönüp yandığını sezebilirdi. Nişan alırken sol gözünü de kapatırsa hedefi nasıl görecekti. Binbaşı, geride dikilen erlerin elinden bir piyade tüfeği çekti. Önce kendisi nişan aldı. Sonra Hamdiye uzattı:

«Daya bakalım, köprücük kemiğine!»

Hamdi dediğini yaptı.

«Nişan al!»

Gezi, gözü arpacığı bir hizaya getirdi. Çakıyordu bu işlerden... Binbaşı da beğendi:

«Gel, yat şuraya sen de iş var! yatarak destekli... Kazık gibi durma, yat!»

Hamdi, korka korka gitti, yattı. Tüfeği sol omuzuna dayadı. Eğer böyle atış yaparsa sağ gözünü yumar, soluyla nişan alabilirdi. Ama Binbaşı yutmamıştı:

«Salaklaşma!» dedi, «Sağ omuzuna daya şu mereti!»

Dipçiği sağ omuzuna dayadı. Kabzayı kavradı. Hedefin önündeki erler sığınaklarına girmişlerdi.

«Hadi bakalım delikanlı!» dedi, «Göster kendini!»

Çolak Hamdi namluyu hedefe

YAZISIZ

YAZISIZ

doğruladı. Sol gözünü kapadı. Sağı zaten kapalı demekti. Tetiği elledi:

«Gravv!»

Hedefin taaa sağ yanında otlayan kazlar acı acı bağırarak kanatlandılar. Kurşun, yanların dan toz kaldırmıştı. Onbaşı dürbünle hedeftekilere işaret verdi. İki kişi fırladı sığınaktan; hedefin üzerinde boşuna delik arıyorlardı. Bir şey bulamayın - ca:

«Karavanaaaa!» diye bağırdılar. Hep birden tekrarladık:

«Karavanaaaa!»

İnek Şaban bu karavanadan bir şey anlayamamıştı:

«Vurdu ha!.. Aşkolsun!» dedi. Kalem Şakir «Bir karavana hoşafı hak etti!» diye onu destekledi.

Binbaşı bağırdı:

«Dayan bir tane daha! Bakma salak salak!»

Çolak dokundu tetiğe... Kazlar karavana işaretini verdiler:

«Gak... Gak... Gak!..»

Beş merminin beşi de karavana çıkınca Binbaşı da şafak atmıştı:

«Kalk!» dedi, «Ben de seni adam sanmıştım!» Çolak Hamdi yıkılır gibi geçti karşısına. Şaşkınlıktan iki ayağını yana açıp dikiliyordu. Binbaşı:

«Bu muydu marifetin?» diye payladı.

Kuşkulu kuşkulu yüzüne bakarak:

«Sakın gözlerinde bir bozukluk olmasın!» dedi.

Çolak Hamdi, ayağına basılmış gibi fırladı:

«Hayır!» dedi, «Sağlamdır!»

Binbaşı eğilmiş, gözlerini inceliyordu. Sonra geri geri çekildi Manevra kayışına kastırdığı gazeteyi aldı eline:

«Kapat!» dedi, «sağ gözünü!» Tulum sol eliyle sağ gözünü kapattı.

«Oku şu büyük harfleri!»

Hamdi'nin zaten sakat olan gözü kapalıydı. Rahatça okudu:

«Müşir Fevzi Paşa hazretleri..»

«Tamam! Öbür gözünü kapat!»

Çolak Hamdi, sağ gözünden sol elini indirdi. Sağ eliyle aynı gözü kapattı. Binbaşı Gazeteden, başka bir başlık gösterdi:

«Oku!»

«Dolmabahçe'de dün sabah dil kurultayı toplandı!»

«Tamam!» dedi, «Mükemmel! Peki ama, neden karavana attın!»

Çolak Hamdi, bütün sınıfın bildiği bir gerçeği resmen tekrarladı:

«Ben solağım efendim! Tüfeği sol umuzuma dayar da sol elimle kabza kavrar, tetik düşürürsem ancak vazifemi yapabilirim!»

Talimname solaklara da bir hak tanımıştı. Binbaşı:

«Yat bakalım!» dedi, «yatarak, destekli nişan vaziyeti...» Çolak Hamdi fazla beklemedi dokundu tetiğe:

«Gravvv!»

Evet... Çolak Hamdi, sanıldığı gibi palavracı değildi. Hiç olmazsa hedef tahtasını tuttur - muştu bu sefer...

Rıfat ILGAZ

dünyada Neler oluyor

GÖRÜLMEMİŞ BİR REKLAM

San Fransisko ile Texas arasında işleyen sürat ekspresinde çok enteresan bir olay cereyan etmiştir. Ekspres tam meşhur San Walleyden geçerken, ekserisini milyarderlerin teşkil ettiği lüks vagonun iki kapısı da hızla açıldı. Poker, briç, barbut gibi oyunlara dalmış bulunan para babaları iki kapıdan ellerinde tabanlarla giren yüzleri maskeli haydutları görünce ne yapacaklarını şaşırdılar.

Haydutlardan iri kıyım olanı kalın ve hain bir sesle bağırdı:

— Çabuk hepiniz ceplerinizdeki dolma kalemlerinizi şu masanın üstüne koyun, numara yapmaya kalkanın kalın barsağını kalbura çeviririm.

Tir tir titreyen milyarderler kuyruku olup üstlerindeki stilolarını masaya bırakıp bir kenara çekilince, yine o kabaca haydut onlara hitaben:

— Şu masanın üstüne bıraktığınız kalemlerin hepsini toplarsanız, bir kalem etmez, dedi. Ve yüzüne sevimli bir ifade vererek devam etti:

— İlk önce kıymetli vakitlerinizi aldığımız için affınızı dilerim. Sizin gibi bu memleketin en seçkin iş adamlarının böyle kötü ve kalitesiz dolma kalemler kullanması memleket hesabına gerçekten bir kayıp ve ayıptır. Onun için siz de bugün herkesin kullandığı BATA dolmakalemlerini kullanınız. Biz burda sizden mağazalardaki fiatın yarısını, yani sadece bir dolar alacağız. Biz bu hatta tam on senedir çalışıyoruz. Eğer memnun kalmaz yahut kalemde bir bozukluk görürseniz, derhal iade edebilirsiniz.

★★

İŞ ARAYAN BİR ADAM

Geçenlerde Vodresa'nın en popüler gazetesi olan Juornalda şöyle bir ilân çıktı:

"En aşağı yirmi kral ve prensi temizlemiş, türlü meşhur suikastlere bizzat katılmış, on sekiz memleketin polisi tarafından şiddetle aranan, aldığı işi büyük bir titizlikle yapan, her türlü sabotaj ve suikast malzemesine bol miktarda sahip olan anadan doğma bir suikast ve sabotajcı acele iş aramaktadır. İsteklilerin posta kutusu 899 a bildirmeleri..."

Bu enteresan ilâna birkaç gün sonra şu teklif geldi:

«İlânızı okudum. Bize çok yarıyacak bir elemansınız. Yarın sabah dokuzda DANDANO Sirki Müdüriyetine başvurunuz.»

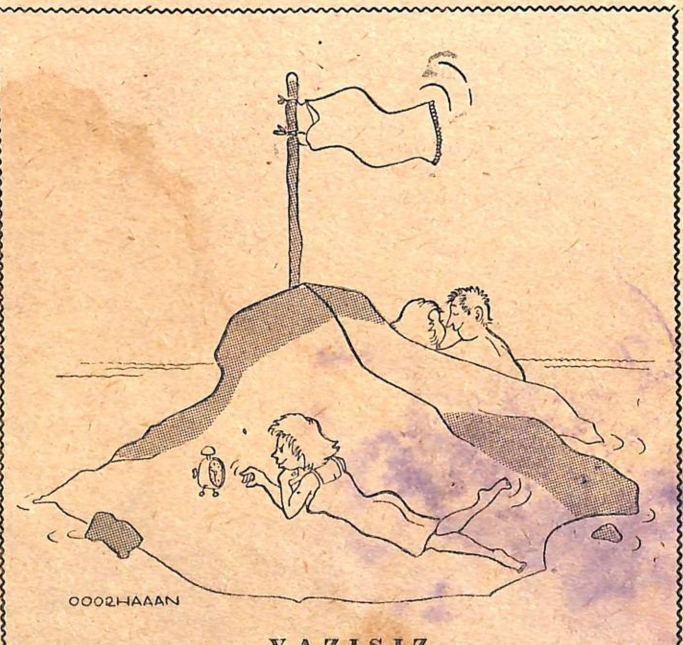

YAZISIZ

BİLMEMEK AYIP DEĞİL

HAZIRLAYAN - SUAVİ SÜALP

RUHBİLİM

Ruhbilim yahut Pisikoloji bilûmum ruhlarla uğraşan bir ilimdir. Bir çoklarımızın ruh deyince aklımıza, nane ruhu ve lokman ruhu gibi maddeler gelirse de bu çok yanlış bir şeydir. Çünkü asıl ruh, bir insanın içindeki ruhtur. Fakat onun vüucudumuzun neresinde olduğu belli değildir. Buna sebep de, gözle görülüp elle tutulmaz, olması yani tıpkı deniz anasına benzemesidir. Bir İnsan dünyaya gelirken ruh ta çaktırmadan ağzından girir. Öldüğü zaman da ayni yoldan çıkar gider.

Ruhların dafa önceleri nereden gelip nereye gittiği meçhuldü, fakat tanınmış pisikoloji bilgini Mösyö Simon öldüğü zaman ağzından çıkan ruhu takip ederek ruhların genel merkezini bulmuştur. Orada büyük bir tezahüratla karşılanan Simon, kaldığı bir buçuk ay zarfında işte bizim pisikoloji dediğimiz bu ilmî öğrenmiş ve kendisine «lejyon ruhlar» armağanı verilmiştir.

Şimdi biz asıl dersimize Mösyö Simon'un kitabından devam edeceğiz.

Ruhlar milâttan önce ilk asırda kurulmuş bir kavim olup soyutturlar. Yani bizim gibi gözle görülüp tabanca ile vurulmazlar. Ruhlar yapı olarak üç cinstir. 1 — Erkek ruhlar. 2 — Kız ruhlar. 3 — Hiç bir cinsiyeti olmayan ruhlar.

Bu şekle göre her ruh genel merkezden aldığı yazılı emir üzerine doğacak bir insanın içine girer. Tabiî erkek ruhlar erkeğe, kadın ruhlar da kadına. Bu arada yanlışlıkla erkek bir ruhun kadına, keza dişi bir ruhun da bir erkeğin bedenine girdiği ólur. İşte homoseksüel dediğimiz tipler böyle bir pisiko montaj hatasına uğramış tiplerdir.

Üçüncü kategori, yani cinsi yetsiz ruhlar ise bu konuda pek vazife alamazlar. Bunlar genel merkezde memur olarak çalışırlar.

Ruhların kendi aralarında sevişmesi ve çiftleşmesi yoktur. Bunlar özel bir fabrikada havadan elde edilirler ki, işte soyut olmaları bu yüzdendir. Bir ruhun iyi veya kötü olması fabrikasyon hatasına bağlıdır. Bir ruhun kimyasal bileşimi şudur: % 25 oksijen % 15 kalsiyum sülfat % 9 sıkıntı % 9 neşe % 14 kuruntu % 38 de aşk, sanat ve çeşitli hisler.

Bir ruh vazifesini bitirip üssüne döndükten sonra bizim paramızla 58000 lira kadar tutan ikramiyesini alır ve en aşağı yüz sene yeni bir vazife alamaz. Fakat bu arada dünyada yapılan ruh çağırma seanslarına ücret karşılığında gitmek zorundadır.

Normal bir ruh tam 50 milyon sene yaşar. Ruhun bir insan bedenindeyken ona uyması lâzımdır. Bunu yapmayan ruh yüksek ruhlar haysiyet divanında cezalandırılarak lânetlenir ve afaroz edilerek kovulur. İşte bu lânetlenmiş ruhlar istediği insanın içine girerek onu berbat eder. Herkesin, ruhsuz, karaktersiz hissiz, pisikopat, manyak gibi isimler taktığı insanlar işte bu gibi ruhlu insanlardır. Allah iyi ruhları ve iyi insanları, böyle ruhlu insanlardan korusun... Amin.

AYDINLIKTA BULAMAMIŞ

İflâs ettiği için nesi var, nesi yoksa icraca haczedilen bir tüccarın evine gece hırsız girmişti. Bir tıkırtı duyarak uyanan adam dışarı fırladı ve hırsızı, boş dolapları karıştırmakla meşgul görünce kırıla kırıla gülmeye başladı.

Bu hale şaşırakalan hırsız ev velâ kaçmak istedi, sonra ev sahibinin bu hareketini pek garip bularak durdu:

— Neye gülüyorsunuz? diye sordu.

Adamcağız gülmekten yerlere serilirken:

— Ayol, nasıl gülmiyeyim, dedi. Ben güpegündüz her tarafı araştırdığım halde bir şey bulamıyorum da sen kalkmış, bu karanlıkta ortalığı arıyorsun.

TOPU TOPU

Yetmişlik ihtiyar, gençlik maceralariyle övünmekten pek hoşlanırdı. O gün de övünme hastalığı tutmuştu. Karısına:

— Hatun, dedi, biliyor musun, gençliğimde boynuz taktırdığım adamların sayısı yüzü bulur.

İçerliyen karısı boynunu büktü:

— Bense topu topu bir kişiye taktırabildim.

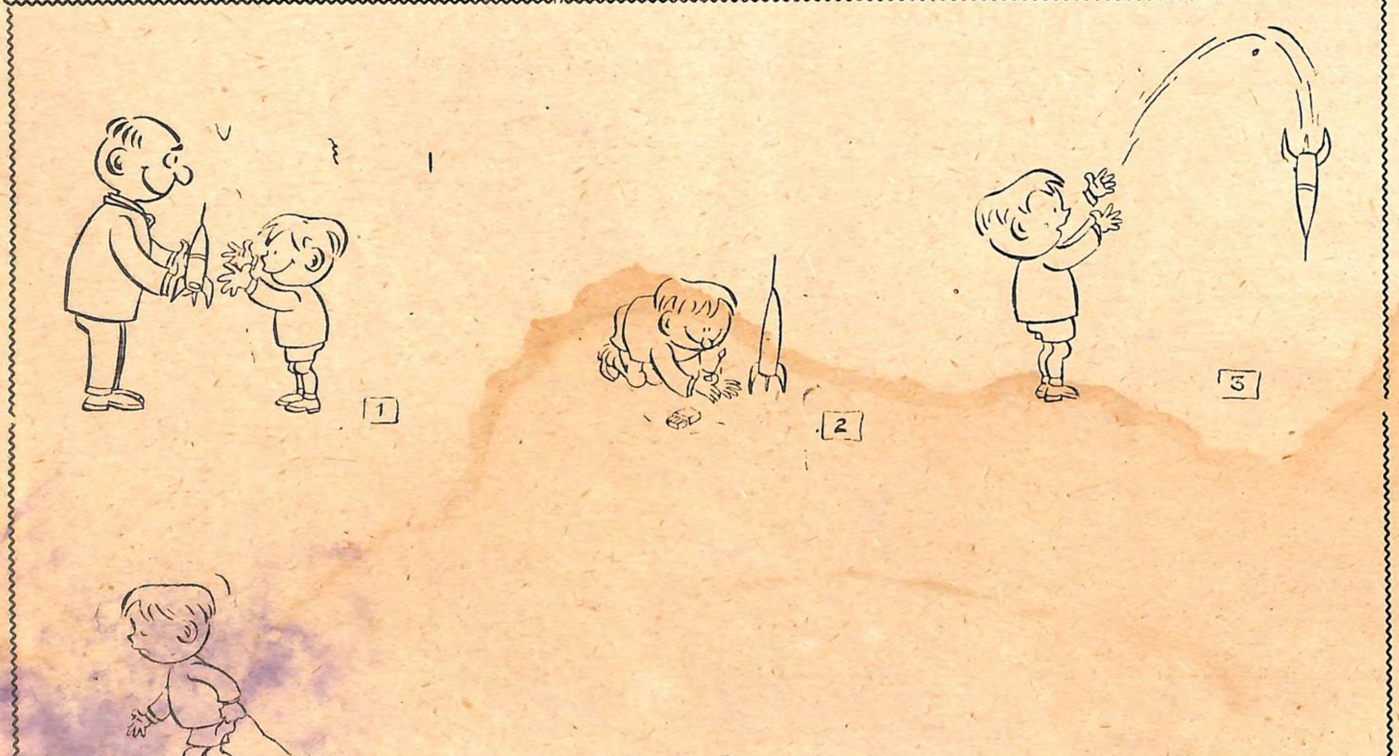

YAZISIZ

— BOŞUNA ATMA BOMBAYI BE!.. GÖRMÜYOR MUSUN BÜTÜN MİLLET SIĞANAKTA...

YALANCI OLMAK

Otelcilerle konuşmalar sürüp gidiyor. Günün en ilginç konuşmalarını, parti sözcülerinden değil de otelcilerden dinliyoruz. Hemen bütün otelcilerden: «Yabancı çiftlerdenden sadece pasaport sorarız, yerlilerden evlenme cüzdanı...» diyorlar.

Sanki her evlenme cüzdanını çantalarına koyan yerli çiftler, Hiltona girebilecekler-miş gibi...

Evlenme cüzdansız bir otele girmeğe gelince... Vatandaş olmanın tadını çıkarmak değil, ancak cefasını çekmek düşüyor bize...

YAZISIZ

Basıldığı yer :

Neşriyat ve Matbaacılık Kol. Şti

Dizildiği yer :

Hergün Matbaası

İLÂN TARİFEMİZ :

Kapak içi	: 10 T. L.
İç sahifeler	: 12 T. L.

FİATI 1 LİRA

A T E Ş

Hayatı türlü maceralarla geçmiş, yıprandığının hâlâ farkında olmak istemiyen sabık güzellerden bir hatun içini açıyordu:

— Evet, dostum, artık kimseye aşk telkin edemiyecek kadar yaşlandığım gün, samimî dostlarım bana bunu ihtar etsinler istiyorum, derhâl, bir dakika bile tereddüt etmeden bir tabanca alıp, şakağıma dayayacağım ve...

Bu sözleri gülümseyerek dinleyen yaşlı çapkın dayanamıyarak bağırdı:

— Ateş!..

★

KARŞILIKLI DİLEK

Fakir bir adam, pek cimri bir zengine başvurarak:

— Senden bir dileğim var, dedi.

Zengin:

— Benim de bir dileğim var, dur önce ben söyleyeyim.

Fakir:

— Buyurun, söyleyin, dedi.

— Dileğim, benden bir şey istenmemesidir.

★

BENDE O SURAT VAR MI?

Çok çirkin bir adamı, bir kızı iğfal etmek suçundan mahkemeye vermişlerdi. Dâvacı iddiasını anlattıktan sonra hâkim sanığa dönerek sordu:

— Sen ne dersin?

— Ne diyeyim, reis bey, yüzüme bakın derim. Ben de kız kandıracak surat var mı?

★★

İSABET OLMUŞ

Anasız, babasız, âdeta kendi kendine büyümüş, vahşi tabiatlı bir çocuktu. Ömründe dinî terbiye almamış, kilisenin kapısından içeri adım atmamıştı. Bir gün tesadüfen şehre çok âlim bir papazın geldiğini, kilisede vaız vereceğini işitti. Merak ederek gitti. Hatip:

— İsa'yı dövdüler, kırbaçladılar, başına dikenden taç geçirdiler ve bir çarmıha gerdiler, diye anlatıyordu. Çocuk fena halde kızdı, yanındakine dönerek:

— Ne ayıp şey, dedi, bir de bununla övünüyorlar.

Ve kiliseden çıktı, gitti. Bir daha oraya ayak atmamıya karar vermişti ama, bir gün nasılsa aklına esti, yine ayni kiliseye gitti. Papaz gene kürsüden:

İsa'yı dövdüler, kırbaçladılar, başına dikenden taç geçirdiler ve bir çarmıha gerdiler.

Deyince dayanamadı:

— İsabet olmuş, dedi, geçen sene başına gelenlerden sonra ne diye kalkar bu sene de gelir buraya?

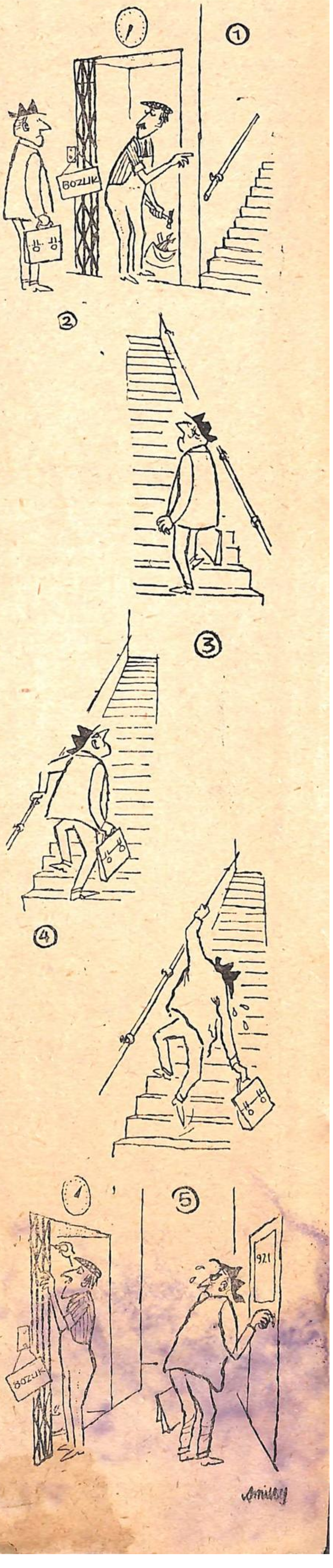

AKADEMİLİ Karikatüristler

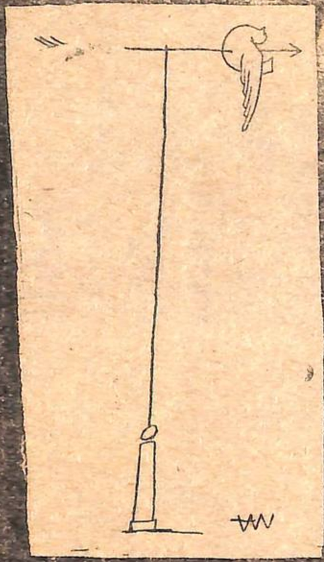

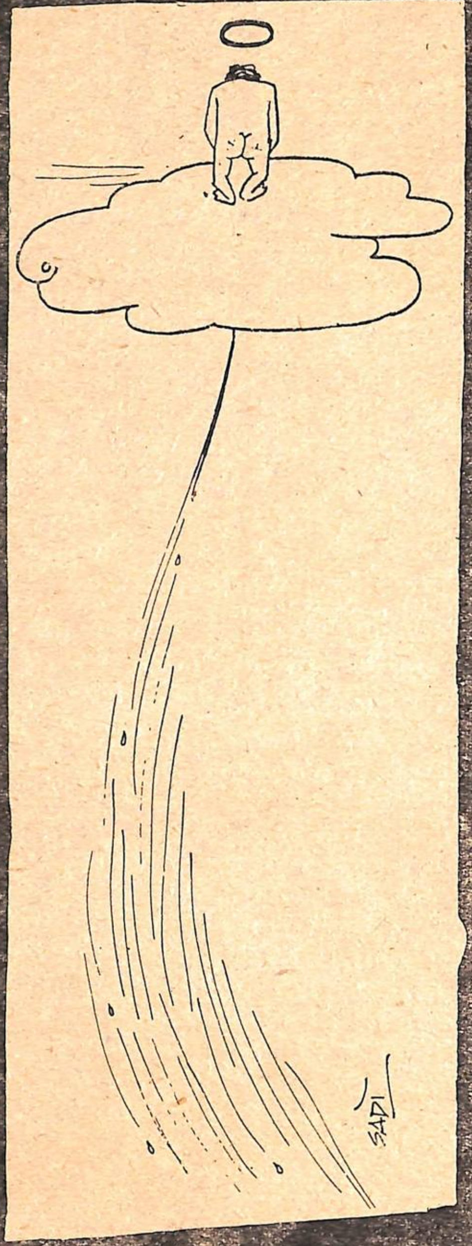

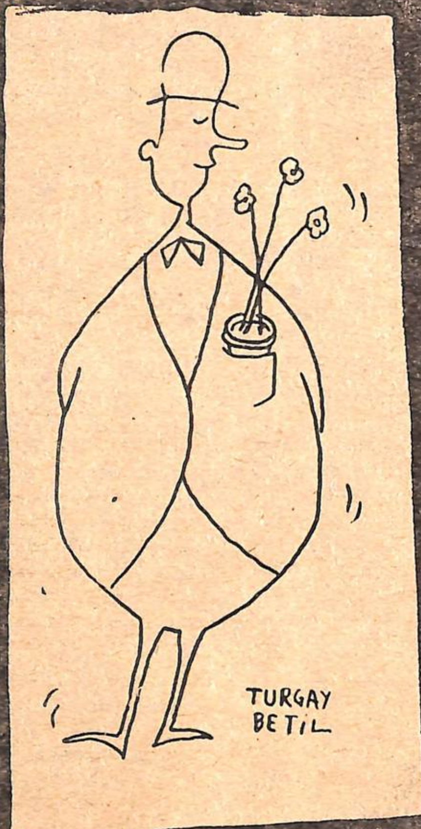

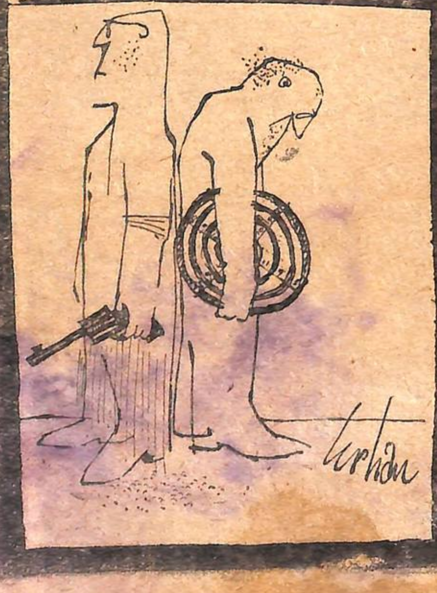

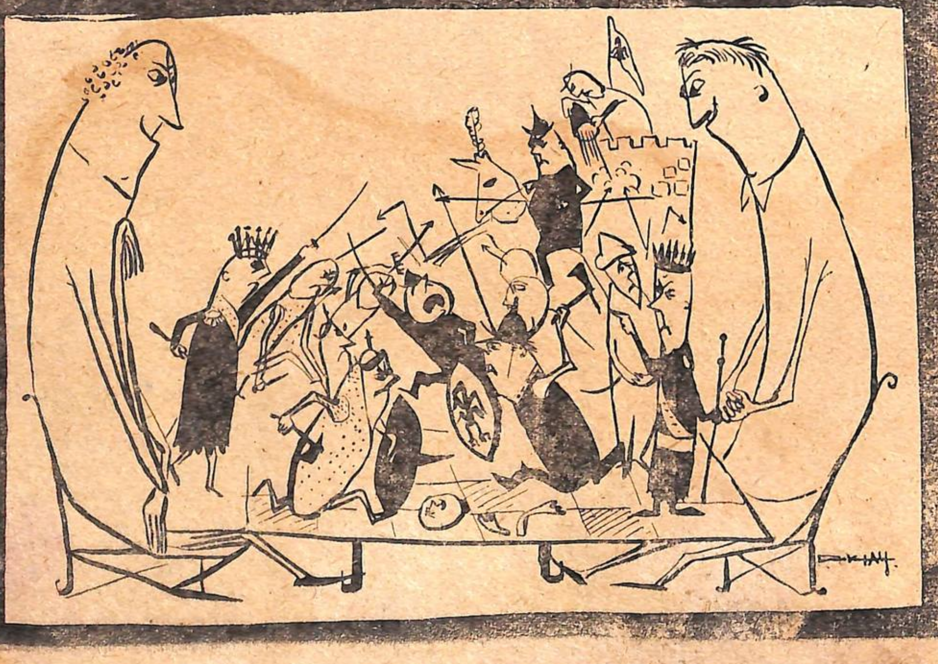

RÜYALAR

Bir günlük gazete bize rüyalarımızı anlatmamızı teklif ediyor. Bu arada bilhassa mektebe ait olanları ilk plâna almamızı istiyor. Mevzu çok enteresan. yalnız asabî hastalak için değil, ayni zamanda ruhî sebeplerden dolayı müzik kabiliyeti olmıyan kimseler için bu bize yeni aydınlıklar verir.

Mektebe ait hiç rüya görmem. Eskiden görürdüm. Bunlar imtihanlara ve geç kalmalara ait mu tad rüyalardı. Fakat bir defa rüyamda öğretmen olduğumu gördüm ve kendi verdiğim dersi dinlemedim. Bu rüya o kadar meş'um idi ki soğuk terlerle ıslanmış olarak uyandım ve bundan beri de mektep rüyaları görmekten çekinirim.

Fakat ben başka rüyalar görürüm. Bir matematikçinin rüyasında bir hikâye veya bir uzun hikâye görürüm. Bazan bu rüyayı aklımdan silinip gitmeden yazarım. Tabiî bundan da para kazanırım... Bu şekil, bir muharrir için en rahat çalışma yoludur. Buna benzer başka vaziyet bilmiyorum. İhtimal müstesna olarak Yusufun Mısırda Firavunlar için hububat cinsini rüyada görmesi vardır. Fakat o daha pratik ve daha geniş tesirli neticeler elde etti.

Ekseriya rüyada sokakta çıplak dolaştığımı veya gecelikle tramvayda oturduğumu görürüm. Hava soğuktur. Vücudumun oturduğum yerden başka kısımları üşür, zira oturak yerleri ısıtılmıştır. Tabiî tramvayın kiler. Biletçi ihtimal benim nasıl giyinmiş olduğumu görmez ve benden bilet parası ister. Hiç param yoktur. Zira benim geceliğimde cep yoktur ve bunun üzerine uyanırım. Ve az sonra tekrar dalarım. Yine ayni şekilde gecelikle tramvayda oturduğumu görürüm. Fakat bu sefer param vardır. Sanki eve gitmiş gelmiş gelmişim ve para getirmişim. Bilet parasını veririm ve birdenbire karşımda tanıdık bir hanımın oturduğunu görürüm. Bu hanım beni hiç - tabiî hatırlıyabildiğim kadar - gecelikle görmemiştir. Fakat buna rağmen hiç hayret etmez. Çıplak ayaklarımı kalorifer yakmasın diye ihtiyatla sıraların altına sakladığım sırada bana dostça selâm verir. İlk durakta hanımın inmek için kalktığı zaman bir de ne görürüm, o bana nazaran daha hafif giyinmiştir. Adetâ hiç giyinmemiştir. İşte bu sırada uyanırım.

Bir kaç gece evvel karımın ikiz doğurmuş olduğunu gördüm. Her zamanki gibi öğleyin eve geldim. Kendisini şimdiye kadar hiç görmediğim bir kadın bana karşı geldi ve dedi ki:

— İki erkek çocuğunuz var. Bütün erkek çocuklarından sevimli.

Karımın yanına girdim. Güç nefes alıyordu. Bana dedi ki:

— Bu benim kabahatim değil. Elimde olmıyan bir şey!

Bundan sonra odama gittiğimi ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum:

— İki oğlan, iki elbise, iki şapka, iki çift ayakkabı, iki misli okul parası ve bütün diğer eşyaların hep cemileri... Ve devam ettim: İki liseli, iki üniversiteli, ihtimal sanata veya edebiyata alâka duyan iki felsefe doktoru, iki edebiyat doktoru. O zaman uyandım.

Rüyamı sabahleyin karıma anlattığım zaman:

— Neye doğrudan doğruya ikiz? dedi.

Bir kadın daima aynidir.

Ne uyuduğumuz, ne uyandığımız sırada rüyalarımızı kendimizin tesbit etmemiz mümkün değildir. Fakat her şeye rağmen benim bir kabiliyetim var: Sırası gelince derhal uyanırım. Uyumadığım zamanlar - da bile.

Hasse ZETTERSTRÖM

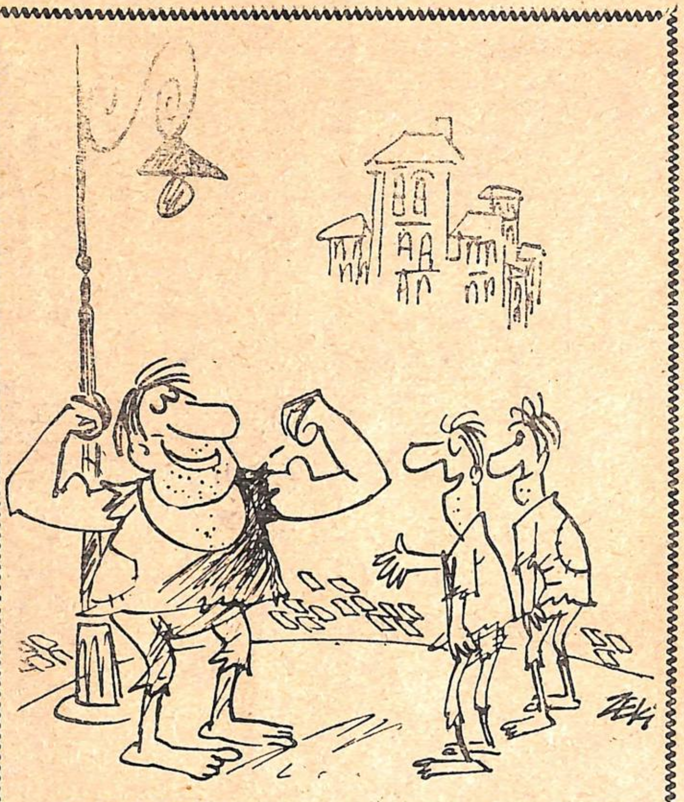

Yersiz yurtsuzlar toplanıyor. *(Gazeteler)*

— NEREDE TOPLANDIN BÖYLE, SÖYLE BİRAZ BİZDE TOPLANALIM...

ŞEF

Dairede iş azdı. Pek rahattılar. Bir gün memurlardan biri başka dairede çalışan arkadaşına anlatıyordu:

— Başımızda şu şef de olmasa ne güzel uyuyacağız.

Arkadaşı sordu:

— Çok mu sert?

— Hayır. Çok horluyor.

YAZISIZ

O DA AĞLAMIŞ

San'atı seven bir adam, arkadaşına anlatıyordu:

— Dün, Louvre müzesini gezerken Gioconda tablosu önünde kendimi tutamadım, hüngür hüngür ağladım. Senin de başına geldi mi böyle bir hâl?

— Bir defa.

— Nasıl?

— Geçen sene karımla Londraya gittiğimiz zaman onun israriyle bir müzeye gittik. Bir resmi seyrederken levha ayağımın üstüne düştü de...

★

ÖLÜYE SAYGI

Şanghay'da bir bahriyeli, sefer esnasında ölmüş bir arkadaşının mezarına bir buket koyarken bir de baktı ki bir Çinli, yakındaki bir mezara bir tas dolusu pirinç bıraktı. Bu hareketi pek gülünç bulan bahriyeli, Çinli ile alay etti:

— Merhum arkadaşınız ne zaman gelip bu pirinci yiyecek?

Ve şu cevabı aldı:

— Ne zaman sizin arkadaşınız kalkıp çiçeklerinizi koklarsa o zaman!

YABANCI Karikatürler

- HER DEFA TERZİNİN FATURASINI BÖYLE GÖSTERMEKTEN VAZ GEÇ KARICIĞIM..

YAZISIZ...

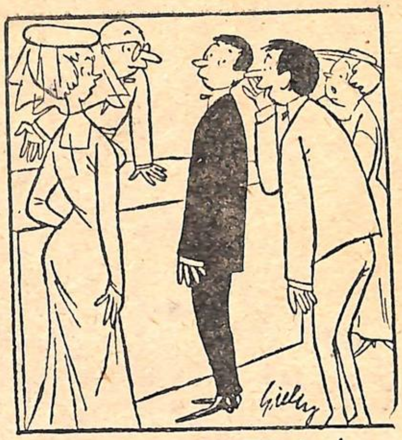

- EVET DİYECEKSİN!..

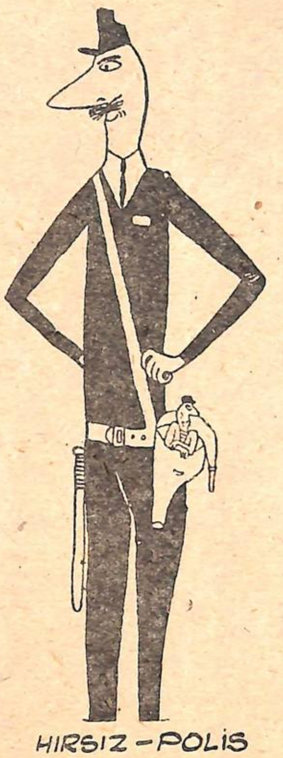

HIRSIZ - POLİS

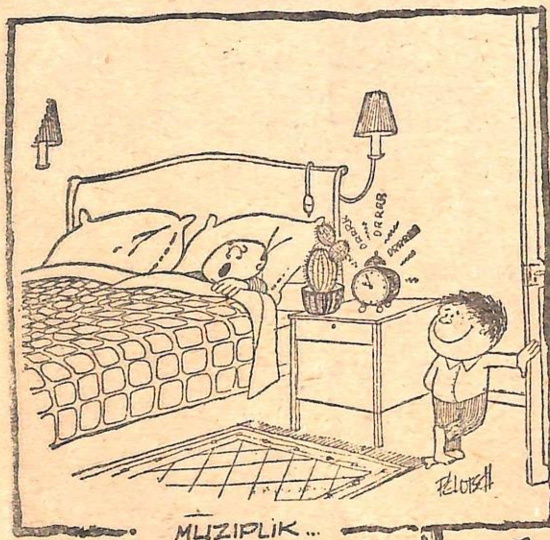

MUZIPLIK...

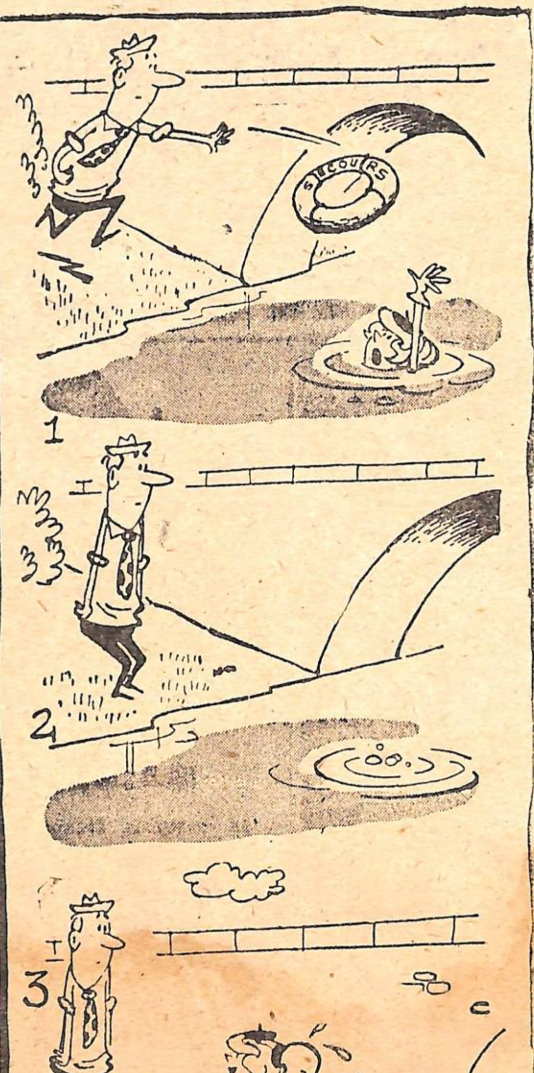

YAZISIZ

- HIMMM!.. SİZİN MİDENİZ BOZUK...

- MİYOP OLDUĞUM İÇİN SENİ YAKINDAN GÖRMEM LAZIM ŞEKERİM...

TANİN

ÇALIŞAN VE
DÜŞÜNENLERİN
GAZETESİDİR

HALK İÇİN
HALKA HİZMET EDEN
en yetkili kalemler.

★ HABERDE
★ Politikada
★ Sosyal Konularda
★ Sporda
★ San'at ve Kültürde
★ Karikatürde
ve HALK İÇİNDE

VİTA
Çamaşır Suyu

KAR GİBİ
TEMİZLER

Tef

– Sıkılma sıkılma ! Hastayı tamir olacak basit bir makine gibi görmeğe alış !